

dertil; jeg tænkte mig ikke, at Indenrigsministeren var saa utaalmodig, som han synes at være. Forudsat nemlig, at der aabnes Kommunalbestyrelsen Udsigt til af skaffe den samme Indtægt til Veje, som Udgiften til at forhøje Børnefradraget til de 500 Kr. vil andrage. I Kommunalbestyrelsen henvises der til en Forandring i Erhvervsbeskatningen.

Den højtærede Minister mener med Rette, at en saadan Ændring ikke kan ske indenfor det Tidsrum, som Børnefradraget vil komme til gælde for efter Lovforslaget, og deri har han uden Tvivl Ret; han er end ikke vis paa, om han senere vil være med til at sætte en saadan Ændring igennem. Men naar nu den højtærede Indenrigsminister havde den Anskuelse, og der forelaa for ham et udtalt Ønske fra de to Kommunalbestyrelser, hvorfor er han saa ikke gaaet til en Forhandling med Københavns Kommune om denne Sag, hvorfor har han ikke, hvad der dog er meget almindeligt indenfor Indenrigsministeriet, søgt en Forhandling med Kommunalbestyrelsen for at faa at vide, om den opretholdt sit Ønske eller ikke, naar den af Indenrigsministeren havde bragt i Erfaring, at den Forudsætning, fra hvilken den gik ud, ikke holdt Stik? Jeg ser ikke, at en saadan Forhandling har fundet Sted, i saa Tilfælde vilde Ministeren sikkert have underrettet os derom. Paa den anden Side er Kommunen velkendt med Ministerens Stilling i denne Sag; havde den ikke faaet det at vide af ham selv, hvad den ikke synes at have, havde den i alt Fald faaet det at vide gennem Forhandlingerne i Folketinget og Folketingsudvalget, og Københavns Kommunalbestyrelse har ikke gjort nogen som helst Indsigelse imod, at Børnefradraget af den Størrelse, der her er Tale om, blev gennemført, selv om den omtalte Forudsætning ikke var til Stede. Og deraf vil den højtærede Indenrigsminister da se, at hans Bekymring for, at han i Virkeligheden skal komme til at gaa imod Københavns Kommunalbestyrelse, er ubegrundet. Han behøver ikke at nære nogen Bekymring i saa Henseende, for hvis det var saaledes, hvad han synes at forudsætte, at man her paa Rigsdagen næsten vilde paaoktrojere Københavns Kommunalbestyrelse Bestemmelser, den ikke ønsker, saa havde Kommunalbestyrelsen nok faaet Mulighed for at give sin Anskuelse herom til Kende overfor Ministeren. Jeg kan derfor ikke se, at man behøver at lægge synderlig Vægt paa det, som Indenrigsministeren nu fremhævede. Københavns Kommunalbestyrelse maa have den Mening, at den har

Raad til at gennemføre et saadant Fradrag, som her er Tale om. Hvis ikke, maa Kommunalbestyrelsen protestere imod, at denne Sag behandles, som den nu gør. Jeg er ganske vist stadig af den Mening, jeg udtalte ved Sagens første Behandling, at man først faaet en Bemyndigelse — for det er jo ikke andet — sat igennem i den høje Rigsdag, nødes man til at benytte den. Man kan ikke komme udenom det. Man kan ikke skuffe Befolkningen, de Borgere, som skal have Nytte af dette Fradrag, saaledes, at man efter nye Betæneligheder eller nye Overvejelser ikke vil gennemføre Fradraget.

Den højtærede Indenrigsminister sagde til Slutning, at hvis dette Ændringsforslag forkastedes, havde de Medlemmer, der stemte for Forkastelsen, Ansvaret i denne Sag. Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister i det høje Folketing har erklæret, at han ikke kunde tage noget Ansvar for Børnefradragets Forøgelse, hvis det blev gennemført dels gennem dette Lovforslag, dels ved, at Københavns Kommunalbestyrelse benyttede den Bemyndigelse, der her ved gives. Dér er der jo ingen Tvivl om, at den højtærede Indenrigsminister tager fejl. Thi Grundlovens Bestemmelse er, at de Beslutninger, som træffes af Lovgivningsmagten, og som underskrives af Kongen og derigennem faar Gyldighed, maa underskrives af en Minister, og denne Minister bærer det fulde Ansvar, baade det juridiske og naturligvis ogsaa det moralsk politiske. Saa hvis den højtærede Indenrigsminister ikke vil have Ansvaret for denne Sag, er der kun een Udvej for ham — jeg ved ikke, om jeg tør pege paa denne Udvej, for den vil i høj Grad ryste dette høje Ting — at nægte sin Underskrift. Hvad det vil betyde, skal jeg ikke skildre nærmere, men i saa Fald vil vi jo ikke faa den højtærede Indenrigsminister at se saa ofte, som vi ellers kunde haabe, i den Stilling, han nu har. Men der er ingen anden Mulighed: hvis Ændringsforslaget forkastes, vil Lovforslaget blive vedtaget i Folketingets Skikkelse, og saa maa Indenrigsministeren enten tage Ansvaret, eller ogsaa maa han lade være at underskrive, naar Lovforslaget kommer for i Statsraadet.

Saaledes ligger Sagen, men Situationen er nu blevet noget ændret fra første Behandling derigennem, at det konservative Folkeparti — maaske af Ængstelse for, at en saadan Katastrophe som den, jeg her har antydnet, skulde indtræffe — har skiftet Stilling. I hvert Fald forstod jeg det ærede Medlem, som optraadte paa det konservative Folkepartis